

Arrest

nr. 237 740 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben. U werd op 22 april 1969 geboren in Valencia in de staat Carabobo. U woonde daar uw hele leven. U bent gehuwd met J.B.L.S.. Jullie hebben één dochter, S.C.C.P. (CGVS X; O.V. X) en één zoon, J.D.L.P.. In 2010 behaalde u uw licentiaatsdiploma als leerkracht bijzonder onderwijs in de Universidad Bolivariana de Venezuela. Op 9 oktober 2015 begon u te werken als leerkracht in een opleidingscentrum voor kinderen met een beperking.

Uw dochter werkte als journalist voor een online krant en publiceerde antiregime-artikels. Ze ontving hierdoor bedreigingen en verliet het ouderlijk huis. Ze kwam in maart 2017 naar België, waar ze op 20 september 2018 de vluchtelingenstatus kreeg. Enkele dagen na het vertrek van uw dochter naar België begon u telefoontjes te krijgen van onbekenden die naar uw dochter vroegen. Na drie à vier weken stopten de telefoontjes.

U hebt steeds gestemd voor het chavistisch regime. In 2016 keerde u zich er echter van af. Uw man keerde zich van het chavisme af in 2017 omwille van de onderdrukking van betogers.

U moest sinds begin 2016 van uw oversten verplicht deelnemen aan pro-regime evenementen. U weigerde dit echter.

Begin 2017 kwam er een verantwoordelijke van het schoolprogramma "Todos a la Sembra" naar de school waar u werkte. Ze had kritiek op de wijze waarop u het programma met uw leerlingen had geïmplementeerd. Daarna vroeg ze aan de directrice van het opleidingscentrum of u pro-regime was, en toen deze antwoordde van niet zei de verantwoordelijke dat ze niet wou dat u nog deelnam aan het programma.

Op 6 december 2017 werd er tijdens een werkvergadering gezegd dat u twee dagen later moest deelnemen aan een chavistische optocht. U weigerde dit en vertrok uit de vergadering. De dag erna kwam u een collega tegen die zei dat de toezichthoudster van de scholengemeenschap had gezegd dat u naar de optocht moest komen en dat u anders wel wist wat er zou gebeuren. U ging niet naar de optocht. Toen u de maandag daarop aankwam in het opleidingscentrum was er ingebroken in uw lokaal en dat van twee andere collega's. Vele zaken in uw lokalen waren beschadigd. De directrice zei u dat u wel wist waarom het was gebeurd.

U werd in de tweede week van februari 2018 ontslaan. Uw voormalige werkgevers bleven u echter contacteren om deel te nemen aan chavistische bijeenkomsten.

U vond geen ander werk, omdat men uw referenties in het opleidingscentrum altijd checkte. Uw zoon moest stoppen met zijn studies omdat er niet genoeg geld meer was om zijn opleiding te betalen.

In mei 2018 werkte u tijdens de presidentsverkiezingen in de kieslokalen. U adviseerde mensen om anti-regime te stemmen. U werd betrap en werd buiten gezet. Hierna begonnen uw burens u te pesten. Ze lachten en scholden u uit.

In oktober 2018 ging u een CLAP (Comités Locales de Abastecimiento y Producción) -doos halen bij een buurvrouw. Toen er aankwam, zag u dat alle dozen open waren. U stelde hier een vraag over, waarna u een conflict kreeg met deze buurvrouw. Zij vond dat u insinueerde dat ze gestolen had uit de CLAP dozen en bedreigde u. U durfde niet meer buiten komen. De pesterijen in de buurt verergerden na dit incident. De banden van jullie auto werden plat gestoken en jullie telefoonkabel werd doorsneden.

Uw dochter adviseerde u om het land te verlaten. U wilde samen met uw zoon vertrekken, maar had hier niet genoeg geld voor.

Op 12 maart 2019 verlieten u, uw man en uw zoon jullie huis om verdere incidenten te vermijden. Jullie verbleven in het hotel waar uw man werkte. U verliet Venezuela op 20 maart 2019. U kwam op 21 maart 2019 in België aan en deed op 1 april 2019 een verzoek tot internationale bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Venezuela problemen met uw burens. U vreest ook geen werk meer te vinden.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: uw paspoort (origineel), uw identiteitskaart (kopie), uw geauthenticeerd diploma (kopie), een certificaat van de staat Carabobo betreffende uw werkervaring (kopie), twee overzichten van uw werkuren in het opleidingscentrum (kopieën), en twee certificaten van het opleidingscentrum (kopieën).

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele

noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

De reden hiervoor is dat de problemen op uw werk zijn niet voldoende zwaarwichtig en actueel zijn. Aan de problemen die u in uw wijk kende kan geen geloof worden gehecht. Zelfs indien deze geloofwaardig werden bevonden, zijn deze niet zwaarwichtig genoeg. U of uw familie heeft geen politiek profiel waaruit kan worden afgeleid dat u een vrees voor vervolging dient te koesteren. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u geen vrees dient te koesteren omwille van het werk van uw dochter.

De problemen in verband met uw werk zijn ten eerste niet zwaarwichtig en actueel genoeg om te besluiten tot een hieraan gelinkte vrees voor vervolging. U kende enkele conflicten op het werk, er werd vandalisme gepleegd in uw klaslokaal en u werd in februari 2018 ontslagen. Deze feiten zijn niet ernstig genoeg om gekwalificeerd te worden als vervolging. U kende na uw ontslag bovendien geen problemen meer door uw werk in het opleidingscentrum. U vreest in verband met de problemen op het werk dat u hierdoor in de toekomst geen werk meer gaat vinden en zich niet kan onderhouden (notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Deze vrees voor een gebrek aan tewerkstelling is op zich niet ernstig genoeg om tot een nood aan internationale bescherming te besluiten. Ze wordt bovendien tegengesproken door uw verklaring dat ze u begin 2019 vroegen om terug te keren naar het opleidingscentrum en u zelfs een vaste benoeming aanboden (notities persoonlijk onderhoud, p. 18). U gaf dit laatste pas toe toen u tijdens het gehoor werd geconfronteerd met het feit dat u op facebook in maart 2019 had gezegd dat u een paar keer naar Aruba was gereisd en twee weken later terug zou vertrekken. U beweert na deze confrontatie met uw facebookactiviteiten dat u helemaal niet naar Aruba was gereisd, maar er een leugen over op facebook zette omdat u de directie van het opleidingscentrum op het verkeerde been wou zetten. Dit deed u omdat u er niet wilde vast benoemd worden en terug gaan werken (notities persoonlijk onderhoud, p. 18). Voorgaande toont niet alleen aan dat u niets dient te vrezen in verband met uw voormalige werkgever, aangezien deze u een vaste benoeming aanbiedt, maar ook dat uw bewering dat u nergens werk kan vinden in Venezuela niet klopt. U kreeg immers een vaste benoeming aangeboden, iets waar u altijd al op hoopte, en nam dit aanbod niet aan. Het feit dat ze u terugvroegen in het opleidingscentrum zet bovendien ook nog de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de pesterijen in het opleidingscentrum op de helling. U verklaart namelijk dat ze u er niet goed behandelden omdat u bekend stond als anti-chavistisch. Waarom ze u dan nadien een vaste betrekking zouden aanbieden, is een raadsel.

In verband met uw problemen in uw wijk dient er vooreerst te worden opgemerkt dat u hier helemaal niets over hebt verteld tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS), hoewel u dit tijdens het gehoor op het CGVS aanhaalde als de uiteindelijke aanleiding van uw vertrek uit Venezuela (notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Uw verklaring hiervoor is dat er een tijdsgebrek was en dat u misschien ook last had van de zenuwen (notities persoonlijk onderhoud, p. 3). Deze verklaring volstaat niet, daar er u op het einde van het interview bij DVZ nog expliciet gevraagd werd of u nog problemen had gehad met medeburgers en of u nog iets wou toevoegen. U antwoordde ontkennend op deze beide vragen (vragenlijst CGVS, p. 2). Dat u daarna nog beweert dat u had gezegd dat u wel iets wilde toevoegen maar dat u niet mocht omdat u veel details wilde vertellen en ze u zeiden om dit voor het volgende interview te houden (notities persoonlijk onderhoud, p. 14), is ook geen uitleg voor het feit dat u de hoofdredenen van uw vertrek niet vertelde. Dat u dé aanleiding voor uw vertrek uit Venezuela compleet niet vermeldde bij DVZ, doet dan ook al zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

U vermeldde bij DVZ evenmin dat uw man en zoon het huis hadden moeten verlaten uit angst voor de burens (zie vragenlijst CGVS) . Deze omissie draagt verder bij aan de ongeloofwaardigheid van uw problemen in uw wijk. U zegt hierover dat de tolk bij DVZ zei dat u niet te veel details mocht geven (notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Deze uitleg volstaat niet om te verklaren waarom u een dergelijk belangrijk element weglief uit uw relaas.

Het valt in dit kader trouwens op dat u zegt dat uw man en zoon nog dagelijks terugkeren naar jullie huis om jullie hond eten te geven (notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Dit gedrag valt moeilijk te rijmen met een vrees voor vervolging die uw gezin zou moeten koesteren ten aanzien van de burens. Uw zoon en man begeven zich namelijk elke dag naar de plaats waar jullie vervolging koesteren, zonder dat zij hiervoor over een werkelijk dwingende reden beschikken. Dat ze dan steeds goed kijken om te zien of er geen burens op straat zijn (notities persoonlijk onderhoud, p. 6), is geen voldoende uitleg om te verklaren waarom ze zich zouden blootstellen aan een risico op vervolging.

U handelde in reactie op de pesterijen bovendien zelf op een weinig aannemelijke manier. De problemen met de burens begonnen in mei 2018, na het incident in het stemlokaal, en verergerden in oktober 2018, na het incident met de buurvrouw (notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Toch bleef u in uw huis wonen tot eind maart 2019. Het is niet logisch dat u een vrees koesterde ten aanzien van uw burens, maar toch maandenlang gewoon in de wijk bleef wonen.

Uit bovenstaande blijkt voldoende dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou gekend hebben in uw wijk. Zelfs indien uw verklaringen over de pesterijen van uw burens geloofwaardig waren, zijn deze niet zwaarwichtig genoeg om te besluiten tot een vrees voor vervolging. Het gaat om het stelen van brandstof uit een voertuig en het platsteken van de banden, het bekladden van het voertuig, het gooien van rijpe bananen en het doorsnijden van de telefoonkabel (notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Dit zijn pesterijen die niet als vervolging kunnen worden gekenmerkt. U haalt geen elementen aan die er op wijzen dat men de intentie had om u werkelijk te vervolgen.

Ook het incident in het stemlokaal tijdens de presidentsverkiezingen van mei 2018 was niet dermate ernstig dat er een vrees voor vervolging uit kan worden afgeleid. Toen men u betrapte bij het geven van anti-Maduro stemadvies, zette men u immers simpelweg uit het lokaal zonder dat er verdere officiële sancties werden toegepast (notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Er kunnen bovendien belangrijke vraagtekens gesteld worden bij uw verklaringen over uw werk in het stemlokaal, aangezien u niet weet wie de tegenkandidaten van de oppositie waren bij de presidentsverkiezingen van 2018 (notities persoonlijk onderhoud, p. 14). Dat u in een stemlokaal werkte en stemadvies gaf, maar geen enkele presidentskandidaat behalve Maduro kent, is immers weinig aannemelijk.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien duidelijk dat u niet over een oppositieprofiel beschikt dat de aandacht zou kunnen trekken van de Venezolaanse autoriteiten of daaraan gelinkte groeperingen. U keerde zich pas in 2016 af van het Chavisme en bent geen lid van een oppositiepartij. Gevraagd naar de oppositie-activiteiten waaraan u deelnam probeert u eerst de vraag te ontwijken door te zeggen u er weinig tijd voor had omdat u in de week moest werken en in het weekend gebak verkocht in bijberoep. Uiteindelijk blijkt dat u slechts deelnam aan drie pro-Capriles betogingen in 2017 en één ander evenement in 2018 (notities persoonlijk onderhoud, p. 14). U hebt bovendien een zeer gebrekkige kennis van het politieke landschap aan de oppositie-kant. Zo verklaart u opvallend genoeg eerst dat u in de regionale verkiezingen van 2017 in Carabobo stemde voor Rafael Lacava, de huidige gouverneur. Hij is echter lid van de Partida Socialista Unido de Venezuela (PSUV) en dus pro-regime. U corrigeert zich dan meteen en verklaart dat u stemde voor Leocenis Díaz van de partij Un Nuevo Pueblo en de kandidaat van de oppositiecoalitie Mesa de la Unidad Democrática. De oppositiekandidaat in Carabobo was echter Alejandro Feo de la Cruz van de partij Primero Justicia (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Gevraagd naar deze persoon reageert u verward eerst dat hij de zoon is van Manuel Feo de la Cruz en daarna onzeker dat hij ook een gouverneurskandidaat was als u zich niet vergist (notities persoonlijk onderhoud, p. 15). In verband met de lokale verkiezingen in Valencia valt het op dat u de kandidaten voor het burgemeesterschap niet kan noemen. Uw verklaring hiervoor is dat u wel deel uitmaakte van de oppositie maar niet tot een specifieke partij behoorde en geen namen kan herinneren (notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Ter conclusie kan er worden gesteld dat uit uw zeer beperkte politieke activiteiten en gebrekkige kennis van de oppositie blijkt dat u geenszins kan beschouwd worden als een persoon met een duidelijke anti-regimeprofiel.

U verklaart dat iedereen van uw familie "deel is van de oppositie", maar u weet niet of één van uw broers en zussen lid is van een oppositiepartij. U weet ook niet voor welke oppositiepartij ze stemmen. Uw zoon en man zijn niet politiek actief (notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Uw zus N. zou volgens u wel deelnemen aan betogingen van de oppositie en hierdoor problemen hebben met haar chavistische burens, die haar uitschelden en pesten door afval in haar tuin te gooien. Aangezien u echter zelfs niet weet of ze lid is van een politieke partij (notities persoonlijk onderhoud, p. 6-7) is het echter duidelijk dat ze geen hoge positie bekleedt binnen de oppositie.

Uit voorgaande kan er worden geconcludeerd dat noch u, noch uw familie een oppositieprofiel heeft dat de aandacht zou trekken of u in het vizier zou kunnen brengen van het regime of daaraan verbonden groepen.

U dient ook geen vrees te koesteren in verband met het profiel van uw dochter als journalist. Zij heeft immers al jullie huis verlaten op het moment dat problemen bij de krant begonnen. Na haar vertrek uit Venezuela hebt u drie à vier weken lang telefoontjes gehad van mensen die haar zochten, maar verder kende u tussen maart 2017 en maart 2019 geen problemen door haar werk (notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Uw dochter haalde echter tijdens haar onderhoud op het CGVS aan dat u thuis wel problemen kende door haar werk. De water en de elektriciteit zouden bijvoorbeeld soms afgesloten worden bij jullie thuis, maar niet bij de burens (notities persoonlijk onderhoud 17/122224, p. 9). U lijkt hier niet van op de hoogte en kadert de elektriciteitsstoringen als een algemeen probleem dat iedereen trof. Het water viel ook weg wanneer de elektriciteit uitviel omdat jullie een elektrische ketel hadden. U herinnert zich maar één enkel incident wanneer er enkel in uw huis een elektriciteitspanne was maar weet niet of het specifiek tegen u gericht was (notities persoonlijk onderhoud, p. 17-18). Hetgeen u verklaart over de elektriciteit en het water in uw huis, met name dat er algemene elektriciteitsstoringen waren maar geen duidelijke op u en uw gezin gerichte onderbrekingen, valt moeilijk te rijmen met wat uw dochter vertelde over het feit dat het water en de elektriciteit enkel bij jullie thuis wegvielen. Het voorgaande duidt erop dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van uw dochter over de problemen met water en elektriciteit bij uw thuis. Bovenstaande leidt tot de conclusie dat u niets dient te vrezen omwille van het werk van uw dochter als journalist, hetgeen wordt bevestigd door het feit dat u op geen enkel moment op de DVZ of op het CGVS aanhaalde dat u een vrees koesterde in verband met de professionele activiteiten van uw dochter.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort en uw identiteitskaart kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en reisweg staven. De documenten betreffende uw tewerkstelling kunnen enkel staven dat u in het opleidingscentrum hebt gewerkt, een element dat in deze beslissing niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 30 december 2019 een schending aan van "de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève", "artikelen 48/3, 48/4 en volgenden van de wet van 15 december 1980", "de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980", "Artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM)", "het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)", "beoordelingsfout".

Verzoekster haalt de redenen van de weigeringsbeslissingen aan.

Ze verwijst naar een arrest van de Raad nr. 227 665 van 21 oktober 2019, meer bepaald naar de analyse van de situatie in Venezuela. Ze stelt dat uit dit arrest blijkt dat "Uw Raad erkent dat er, in Venezuela, "een harde repressie heerst tegen manifestanten en opposanten en dat er sprake is van arbitraire arrestaties, foltering en extrajudiciële executies", dat in het kader van die repressie "burgers met een specifiek profiel - overheidskritische stemmen zoals politieke opposanten, mensenrechtenactivisten en journalisten, maar ook anderen met een minder gedetermineerd profiel" - worden gevisieerd; dat "iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert".".

Daarnaast wijst verzoekster op het verslag van "OHCHR de dato 5 juli 2019 Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela", waarin wordt vermeld dat "de bevolking gebruikt wordt om informatie te verzamelen en verdedigingsacties te voeren o.a. via lokale structuren zoals de CLAP", dat "het beleid vergezeld gaat van een publieke retoriek, die voortdurend discrediteert en aanvalt degenen die de regering bekritisieren of zich ertegen verzetten en dat iedereen die kritiek uit tegen de regime strafbaar is" en dus wordt bevestigd dat "iedereen die kritiek uit tegen de regime of die geen voorstander van het regime blijkt te zijn risico's loopt vervolgd te worden" en dat "via lokale structuren zoals de CLAP een controle [wordt] gevoerd waardoor het gemakkelijk is de mensen die de regime niet steunen te identificeren".

Verzoekster verwijst naar haar problemen en stelt vast dat het CGVS niet twijfelt aan "de problemen die verzoekster in het kader van haar werk op school heeft gehad". Zelfs als er geen aanwijzing bestaat dat verzoekster in geval van terugkeer naar Venezuela nog problemen zou ondervinden als gevolg van haar gedrag dient volgens verzoekster te worden opgemerkt dat "dit element aantoonde dat verzoekster een persoon is die het huidige regime niet steunt en dat zij al heeft laten kennen door te weigeren deel te nemen aan chavistische optochten".

Verzoekster meent dat het dan ook coherent en aannemelijk is dat *“zij, in het kader van verkiezingen, mensen heeft aangemoedigd om kandidaten anti-regime te steunen”*. Verzoekster preciseert dat *“zij niet aan de personen vertelde voor wie zij specifiek dienden te kiezen maar dat het vrij eenvoudig was om te identificeren of de kandidaten al dan niet pro-chavisten waren en dat men dus geen grondige kennis van de politiek diende te hebben om zijn stem te oriënteren”*. Verzoekster wijst erop dat zij betrappt werd en buitengezet werd uit het kieslokaal door een buurvrouw, die ook betrokken was bij de CLAP's, zodat aannemelijk is dat haar oppositie tot het regime toen startte bekend te worden door de burens.

Verzoekster stelt dat, toen zij in oktober 2018 insinueerde dat de buurvrouw in de CLAP dozen had gestolen, het aannemelijk is *“dat er een echt conflict ontstond tussen verzoekster enerzijds en de buurvrouw en andere burens anderzijds daar de burens haar profiel al kenden en dat haar opmerking dus beschouwd werd als een nieuwe aanduiding/een bevestiging van haar oppositie tot het regime”*. Verzoekster wijst erop dat alle incidenten met de burens niet onmiddellijk na het incident met de buurvrouw, noch tegelijkertijd gebeurden, maar dat zich een soort accumulatie van gebeurtenissen voordeed. Verzoekster stelt dat dit de reden is waar zij en haar familie pas begin maart 2019 (en niet onmiddellijk in oktober 2018) beslisten om hun huis te verlaten en in het hotel waar haar echtgenoot werkte te gaan slapen. Verzoekster stelt dat ze in de periode tussen oktober 2018 en maart 2019 nooit meer alleen naar buiten ging omdat zij bang was aangevallen te worden door een buur en voegt toe dat *“haar echtgenoot en haar zoon momenteel steeds in het hotel leven en dat zij de hond samen met hen hebben genomen om te vermijden naar de wijk te moeten terugkeren”*.

Verzoekster beklemtoont nog dat het feit dat *“dit conflict met de burens ontstond en escaleerde lijkt aannemelijk aangezien de CLAP een structuur is die gebruikt wordt om sociale controle te voeren, dat mensen die daarin actief zijn duidelijk pro-regime zijn en aangemoedigd worden om toezicht te houden over de politieke overtuigingen van hun burens en verdedigingsacties te voeren, in een context waar personen die beschouwd worden als opposanten tot het regime zwaar gediscredeerd zijn en het slachtoffer zijn van mensenrechten schendingen die in totale straffeloosheid plaats vinden”*.

Daarnaast meent verzoekster dat *“Uw Raad extra voorzichtig zou moeten zijn daar verzoekster afkomstig uit de staat Carabobo die tot de vijf meeste gewelddadige staten van Venezuela behoort”*, zoals blijkt uit *“een persartikel van de krant ABC international de dato 27 december 2018”* (*« Epidemia de violencia en Venezuela: 23.047 nuiertes en 2018 » : « Sesun el balance nresentadn por el Gobierno. los cinco estados nuis violenrus son Caracas (centra) v Araçita (centra) -donde se concentra el 90% de lus deliros-, Zulia Inoroeste). Bolivar (sur) y Carabobo (centro) » https://www.abc.es/internacional/abci-epidemia-violencia-venezuela-23047-muertes-2018-201812271955_noticia.html).*

In het verzoekschrift wordt gevraagd *“de beslissing van het CGVS te hervormen en aan verzoekster de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen; in ondergeschikte orde de beslissing van het CGVS te hervormen en aan verzoekster het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen; in uiterst ondergeschikte orde, haar dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde haar dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.”*.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster het *“verslag van de OHCHR de dato 5 juli 2019 “Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”*.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar

verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster legt haar origineel paspoort en een fotokopie van haar identiteitskaart neer. Verzoekster toont genoegzaam haar identiteit aan. Daarnaast legt ze fotokopieën neer van haar geauthentiseerd diploma, van een certificaat van de staat Carabobo betreffende haar werkervaring, van twee overzichten van haar werkuren in het opleidingscentrum en van twee certificaten van het opleidingscentrum. Deze documenten betreffen verzoeksters studies en tewerkstelling in Venezuela, wat op zich niet betwist wordt.

2.4.2. Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Venezuela, te zijn ontvlucht omwille van problemen op haar werk en in haar wijk met de burens omdat zij openlijk deel uitmaakte van de oppositie (notities van het persoonlijk onderhoud van 26 september 2019 (hierna: notities), p. 8-11).

2.4.3. Voorop merkt de Raad op dat verzoekster noch haar voorgehouden oppositieprofiel, noch haar problemen op het werk omwille hiervan, noch haar problemen met de burens in haar wijk met enig (begin van) bewijs staft. Verzoekster legt weliswaar documenten neer waaruit haar tewerkstelling in het opleidingscentrum blijkt, maar legt geen documenten voor die bevestigen dat verzoekster ontslaan werd, laat staan dat dit omwille van haar voorgehouden politiek profiel gebeurde.

2.4.4. Verzoekster verklaarde dat ze op haar werk open was over haar politieke voorkeur en weigerde deel te nemen aan pro-regeringsmarsen, niettegenstaande dit verplicht was sinds begin 2016 en haar werk ervan af hing (*"Begin 2016 heeft de directrice, Chavista, heeft toen regels opgelegd dat we naar de officiële bijeenkomsten moesten, de concentraties tvv het officiële regime daar moesten we ook naar toe, als we dat niet deden dan werden we niet vast benoemd. We werden verplicht om daaraan deel te nemen. We moesten deelnemen aan de marsen die georganiseerd werden en de vergaderingen en op die vergaderingen werd gesproken over de activiteiten die georganiseerd werden door de regering"*, notities, p. 8; *"Toen mijn politieke problemen begonnen, want ik maakte openlijk deel uit van de oppositie want ik zei dat ik niet naar de marsen of concentraties gaan, maar we moesten ernaartoe gaan en het was verplicht, we moesten tekenen dat we er aanwezig waren, het was verplicht om te gaan en ons werk hing er vanaf."*, notities, p. 9). Verzoekster stelde dat ze omwille van haar anti-regeringshouding enkele conflicten kende op het werk, dat er vandalisme werd gepleegd in haar klaslokaal en dat ze uiteindelijk werd ontslagen in februari 2018 (notities, p. 9-10). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hier bij blote beweringen blijft die ze met geen enkel objectief element aantoot. Bovendien kan haar voorgehouden politiek profiel niet overtuigen middels haar verklaringen (zie *infra*), zodat niet kan worden ingezien dat verzoekster hierdoor problemen zou kennen op haar werk.

2.4.5. Uit verzoeksters verklaringen blijkt bovendien dat ze na haar ontslag geen problemen meer kende door haar werk in het opleidingscentrum, integendeel. Verzoekster verklaarde in verband met de problemen op het werk weliswaar te vrezen dat ze hierdoor in de toekomst geen werk meer zou vinden en zich niet zou kunnen onderhouden (*"u had uw probleem op het werk, wou niet deelnemen aan pro-regime protesten. Daarom werd u ontslagen, als u nu terugkeert naar ven vrees ivm hiermee?"*, *"Geen werk vinden, want waar ik ook zoek, blokkeren ze mijn werkgelegenheden, mijn onderhoud, hoe kan ik me onderhouden als ik geen werk vind"*, notities, p. 13), maar sprak dit vervolgens zelf tegen nu ze stelde dat men haar begin 2019 vroeg om terug te keren naar het opleidingscentrum en haar zelfs een vaste benoeming aanbood (notities, p. 18). Daarenboven gaf verzoekster dit laatste pas toe toen ze tijdens het gehoor werd geconfronteerd met het feit dat ze op Facebook in maart 2019 had gezegd dat ze een paar keer naar Aruba was gereisd en twee weken later terug zou vertrekken. Ze beweerde na deze confrontatie met haar Facebookactiviteiten dat ze helemaal niet naar Aruba was gereisd, maar er een leugen over op Facebook zette omdat ze de directie van het opleidingscentrum op het verkeerde been wou zetten, nu ze niet wilde vast benoemd worden en terug gaan werken (*"is dit uw fb account?"*

[toont printscreen op scherm]", "Ja die foto is van toen ik afgestudeerd was", "omdat iemand hier vraagt hoe het gaat met u en u zegt dat u meerdere keren in Aruba was en nu in Ven bent en binnen twee weken terug vertrekt?", "Nee ik niet degenen die naar Aruba is geweest is mijn echtgenoot die ging voor zijn werk ik was er zelf nooit", "[leest voor in het Spaans] ik moet de hele waarheid kennen, daarom moet ik dat toch weten", "Ze hadden me uit de school gegoooid, en de supervisora stuurde me... Wel ik schreef het omdat de collega, ze waren aan het zoeken naar ons omdat de benoemingen zogezegd klaarstonden dat we benoemd konden worden tot docent en F.G., zocht ons daarom en daarom heb ik gezegd dat ik naar Aruba was geweest een paar keer en er over twee weken terugging", notities, p. 18). Uit voorgaande kan niet alleen worden afgeleid dat verzoekster niets dient te vrezen in verband met haar voormalige werkgever, aangezien deze haar een vaste benoeming aanbiedt, maar ook dat verzoeksters bewering dat ze nergens werk kan vinden in Venezuela onwaar is. De vaststelling dat verzoeksters voormalige werkgever haar zou terugvragen in het opleidingscentrum en zelfs een vaste benoeming zou aanbieden ondergraaft de geloofwaardigheid van haar problemen op het werk omwille van haar anti-regeringsgezinde houding.

2.4.6. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift voorhoudt, worden "de problemen die verzoekster in het kader van haar werk op school heeft gehad" wel degelijk betwist. Aldus kan verzoekster geenszins gevolgd worden waar ze in het verzoekschrift stelt dat "dit element aantoonde dat verzoekster een persoon is die het huidige regime niet steunt en dat zij al heeft laten kennen door te weigeren deel te nemen aan chavistische optochten".

2.4.7. Voor zover geloof gehecht wordt aan verzoeksters voorgehouden problemen op het werk – *quod non*, zie *supra* – benadrukt de Raad dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming, in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling, dan wel subsidiaire bescherming, te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, wat niet het geval is.

2.4.8. Daarnaast maakt verzoekster de voorgehouden problemen in haar wijk niet aannemelijk. Zo maakte verzoekster hiervan geen gewag tijdens haar interview bij de DVZ (vragenlijst CGVS), terwijl ze dit tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aanhaalde als de uiteindelijke aanleiding van haar vertrek uit Venezuela (notities, p. 10-12). Verzoeksters verklaring dat er een tijdsgebrek was en dat ze misschien ook last had van de zenuwen (notities, p. 3) kan haar nalatigheid dit kernelement uit haar asielrelaas te vermelden, niet verschonen. De Raad wijst erop dat verzoekster op het einde van het interview bij de DVZ nog expliciet gevraagd werd of ze nog problemen had gehad met medeburgers en of ze nog iets wou toevoegen, maar dat verzoekster ontkennend antwoordde op beide vragen (vragenlijst CGVS, vragen 3.7 en 3.8). Bovendien werden verzoeksters verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar voorgelezen en heeft zij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoekster erop gewezen dat van haar wordt verwacht dat zij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoekster geenszins van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar verzoekster beweerde dat ze had gezegd dat ze wel iets wilde toevoegen maar dat ze niet mocht omdat ze veel details wilde vertellen en ze haar zeiden om dit voor het volgende interview te houden (notities, p. 14), kan dit geenszins verschonen dat verzoekster de hoofdreden voor haar vertrek uit Venezuela niet vermeldde. Verzoeksters nalatigheid de problemen met haar burens aan te geven bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondergraaft dan ook de waarachtigheid ervan.

2.4.9. Verzoeksters toevoegingen op het CGVS komen dan ook verzonnen voor dit klemte te meer nu volgens verzoeksters toevoegingen ook haar echtgenoot en zoon problemen kenden. Echter verzoekster maakte bij de DVZ evenmin melding van het gegeven dat haar echtgenoot en zoon het huis hadden moeten verlaten uit angst voor de burens (vragenlijst CGVS). Deze omissie draagt verder bij aan de ongeloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden problemen in haar wijk.

Waar verzoekster stelt dat de tolk bij de DVZ zei dat ze niet te veel details mocht geven (notities, p. 6), kan dit niet verschonen dat verzoekster dergelijk belangrijk element uit haar relaas volledig wegliet. Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat *“haar echtgenoot en haar zoon momenteel steeds in het hotel leven en dat zij de hond samen met hen hebben genomen om te vermijden naar de wijk te moeten terugkeren”*, neemt dit niet weg dat verzoeksters zoon en man initieel dagelijks terugkeerden naar hun huis om de hond eten te geven en dus dagelijks terugkeerden naar de plaats waar ze vervolging koesteren (*“kennen uw zoon en man nog problemen nadat ze vertrokken zijn uit het huis?”*, *“Ze gaan zelden naar het huis, om problemen te vermijden, één keer per dag om de hond eten te geven maar dan kijken ze goed om te zien of er geen burens op straat zijn om te zorgen dat ze niet lastig gevallen worden”*, notities, p. 6). De Raad kan niet inzien waarom haar man en zoon dagelijks terugkeerden naar hun huis en de hond niet meteen meenamen, indien zij daadwerkelijk vervolging vreesden. Dergelijk gedrag valt dan ook niet te rijmen met een vrees voor vervolging die verzoeksters gezin zou moeten koesteren ten aanzien van de burens.

2.4.10. Hoe dan ook verzoeksters verklaringen bij het CGVS over de incidenten met de burens kunnen op zich niet overtuigen. De problemen met de burens begonnen beweerdelijk in mei 2018, na een incident met een buurvrouw in het stemlokaal, en verergerden in oktober 2018, na een incident met een buurvrouw over CLAP dozen (notities, p. 12) en dit omdat verzoekster anti-regeringsgezin zou zijn. Uit verzoeksters verklaringen kan echter geenszins blijken dat zij een politiek profiel heeft en evenmin dat ze zich dat met enige autoriteit zou uitspreken tegen de regering (zie *infra*). Er kan dan ook niet worden ingezien dat ze omwille hiervan zou gepest worden door haar burens. Bovendien maakt ze niet aannemelijk dat ze tijdens de verkiezingen in mei 2018 in een stemlokaal werkte en zo dit al waar zou zijn, stemadvies verleende. Immers verzoekster weet klaarblijkelijk niet wie de tegenkandidaten van de oppositie waren bij de presidentsverkiezingen van 2018 (notities, p. 14) wat haar politieke interesse geheel ondermijnt. Aldus kan evenmin worden aangenomen dat ze omwille van een incident in het stemlokaal problemen kende met haar buurvrouw. Hoe dan ook was het door verzoekster beschreven incident in het stemlokaal tijdens de presidentsverkiezingen van mei 2018 niet dermate ernstig dat er een vrees voor vervolging uit kan worden afgeleid. Immers, toen men verzoekster beweerdelijk betrapte bij het geven van anti-Maduro stemadvies, zette men haar louter uit het lokaal zonder dat er verdere officiële sancties werden toegepast (notities, p. 13). Verzoeksters verklaringen zijn louter losse beweringen die ze niet kan toelichten, noch kan aannemelijk maken. Verzoekster geeft dit ook toe door in haar verzoekschrift te stellen dat *“zij niet aan de personen vertelde voor wie zij specifiek dienden te kiezen maar dat het vrij eenvoudig was om te identificeren of de kandidaten al dan niet pro-chavisten waren en dat men dus geen grondige kennis van de politiek diende te hebben om zijn stem te oriënteren”*.

Uit dergelijke feiten kan bezwaarlijk worden afgeleid dat verzoekster daadwerkelijk in een stemlokaal had gewerkt tijdens de presidentsverkiezingen van 2018, nu het redelijk is aan te nemen dat verzoekster dan op de hoogte zou zijn geweest van de tegenkandidaten van de oppositie, zeker indien verzoekster enige politieke interesse zou hebben. Haar onwetendheid ondergraaft dan ook de waarachtigheid van de door haar voorgehouden feiten en het beweerd politiek engagement.

2.4.11. Voorts kan niet worden ingezien dat verzoekster (en haar gezin) nog tot eind maart 2019 in haar wijk bleef wonen, indien de problemen met de burens dermate ernstig waren dat ze tot verzoeksters vlucht uit haar land van herkomst leidden. Verzoeksters houding is ongerijmd. Zelfs indien verzoeksters voorgehouden problemen met de burens geloofwaardig waren – *quod non* – zijn deze niet zwaarwichtig genoeg om te besluiten tot een vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade. Het gaat immers om het stelen van brandstof uit een voertuig en het doorboren van de banden, het bekladden van het voertuig, het gooien van rijpe bananen en het doorsnijden van de telefoonkabel (notities, p. 11). Dit zijn pesterijen die niet als vervolging of ernstige schade kunnen worden gekenmerkt.

2.4.12. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat, toen zij in oktober 2018 insinueerde dat de buurvrouw in de CLAP dozen had gestolen, het aannemelijk is *“dat er een echt conflict ontstond tussen verzoekster enerzijds en de buurvrouw en andere burens anderzijds daar de burens haar profiel al kenden en dat haar opmerking dus beschouwd werd als een nieuwe aanduiding/een bevestiging van haar oppositie tot het regime”*. Ze wijst erop dat alle incidenten met de burens niet onmiddellijk na het incident met de buurvrouw gebeurden, maar dat zich een soort accumulatie van gebeurtenissen voordeed, en dat dit de reden is waarom zij en haar familie pas begin maart 2019 (en niet onmiddellijk in oktober 2018) beslisten om hun huis te verlaten. Bovendien laat ze in het verzoekschrift gelden dat ze in de periode tussen oktober 2018 en maart 2019 nooit meer alleen naar buiten ging omdat zij bang was aangevallen te worden door een buur.

Dergelijke verduidelijking in het verzoekschrift neemt niet weg dat verzoekster de door haar voorgehouden problemen met haar burens omwille van haar anti-regeringsgezinde houding niet aannemelijk maakt, en de aangehaalde pesterijen – voor zover geloofwaardig, *quod non* – hoe dan ook niet van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

2.4.13. In haar verzoekschrift wijst verzoekster op het verslag van “OHCHR de dato 5 juli 2019 Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”, waarin wordt vermeld dat “de bevolking gebruikt wordt om informatie te verzamelen en verdedigingsacties te voeren o.a. via lokale structuren zoals de CLAP”, dat “het beleid vergezeld gaat van een publieke retoriek, die voortdurend discrediteert en aanvalt degenen die de regering bekritisieren of zich ertegen verzetten en dat iedereen die kritiek uit tegen de regime strafbaar is” en dus wordt bevestigd dat “iedereen die kritiek uit tegen de regime of die geen voorstander van het regime blijkt te zijn risico’s loopt vervolgd te worden” en dat “via lokale structuren zoals de CLAP een controle [wordt] gevoerd waardoor het gemakkelijk is de mensen die de regime niet steunen te identificeren”. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat het niet volstaat te verwijzen naar algemene praktijken in haar land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe gelet op voorgaande in gebreke. Verzoekster maakt de problemen met haar burens niet aannemelijk.

2.4.14. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij - indien waarachtig, *quod non* – geen noemenswaardige politieke activiteiten had en dit nog bevestigd wordt door haar gebrekkige kennis van de oppositie. Zo verklaarde verzoekster dat haar echtgenoot tot 2016 *chavista* was, dat zij daarom ook op de regeringspartij stemde en zij bovendien had gestudeerd aan de Universidad Bolivariana die was opgericht door Chavez (notities, p. 7). Verzoekster stelde dat ze zich in 2016 – zoals haar echtgenoot – afkeerde van het Chavisme omwille van het gewelddadig optreden van de autoriteiten tijdens oppositiemarsen (notities, p. 7-8). Voorts gaf ze aan geen lid te zijn van een oppositiepartij (notities, p. 16) en antwoordde ze op de vraag aan welke oppositie-activiteiten ze deelnam, eerst ontwijkend en vervolgens dat ze aan drie pro-Capriles betogingen in 2017 en één ander evenement in 2018 deelnam (“hoe vaak hebt u deelgenomen aan een mars?”, “niet aan allemaal want in het algemeen zijn we op het werk, tijdens weekdays konden we niet als we op het werk waren als ze niet pro-regime waren”, “De weekends had weinig tijd, gezin, we hadden een zaak met zoete taartjes te verkopen, ik bleef thuis, soms nam ik deel aan een mars”, “kan u schatten hoe vaak u hebt deelgenomen?”, “In 2017 aan 3 in steun aan Capriles”, “In 2018 ging ik naar één, een concentracion van de oppositie Dat is de enige toen”, “dat zijn de enige activiteiten die u voor de oppositie hebt gedaan?”, “Ja”, notities, p. 14). Bovendien verklaarde verzoekster dat ze tijdens de presidentsverkiezingen van 2018 niet gestemd had (“voor wie hebt u gestemd in de presidentsverkiezingen van 2018?”, “Ik stemde niet”, notities, p. 14), wat haar voorgehouden politiek profiel – met name iemand die op het werk weigerde deel te nemen aan pro-regeringsmarsen, die deelnam aan marsen van de oppositie en bovendien mensen trachtte te overtuigen tijdens de presidentsverkiezingen van 2018 tegen de regering te stemmen – helemaal teniet doet. Ook verzoeksters zeer gebrekkige kennis van het politieke landschap aan de zijde van de oppositie ondermijnt de waarachtigheid van haar voorgehouden politiek profiel op fundamentele wijze. Zo verklaarde ze eerst dat ze tijdens de regionale verkiezingen van 2017 in Carabobo stemde voor Rafael Lacava, de huidige gouverneur, hoewel deze lid is van de Partida Socialista Unido de Venezuela (PSUV) en dus pro-regime (notities, p. 15). Verzoekster corrigeerde zich evenwel meteen en verklaarde dat ze stemde voor Leocenis Diaz van de partij Un Nuevo Pueblo en de kandidaat van de oppositiecoalitie Mesa de la Unidad Democrática (notities, p. 15). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat de oppositiekandidaat in Carabobo Alejandro Feo de la Cruz van de partij Primero Justicia was (“Elections Carabobo – candidates”). In verband met de lokale verkiezingen in Valencia kan verzoekster de kandidaten voor het burgemeesterschap niet noemen (notities, p. 15). Verzoeksters uitleg, dat ze wel deel uitmaakte van de oppositie maar niet tot een specifieke partij behoorde en geen namen kan herinneren, en dat ze tijdens de burgemeestersverkiezingen niet stemde (notities, p. 15-16), toont slechts aan dat verzoekster niet anti-regeringsgezind was zelfs niet politiek geëngageerd was.

2.4.15. Ook waar verzoekster voorhield dat haar hele familie deel is van de oppositie, kunnen haar verklaringen niet overtuigen. Zo wist ze niet of één van haar broers en zussen lid is van een oppositiepartij, noch voor welke oppositiepartij ze zouden stemmen, en stelde ze dat haar zoon en man niet politiek actief zijn (notities, p. 5).

Verzoekster stelde dat haar zus N. wel zou deelnemen aan betogingen van de oppositie en hierdoor problemen hebben met haar chavistische burens, die haar uitschelden en pesten door afval in haar tuin te gooien, maar wist ook van N. niet of ze lid is van een politieke partij (notities, p. 6-7). Verzoeksters vage en oppervlakkige verklaringen aangaande het politiek engagement van haar familie kunnen niet overtuigen.

2.4.16. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar een arrest van de Raad nr. 227 665 van 21 oktober 2019, meer bepaald naar de analyse van de situatie in Venezuela, en stelt dat uit dit arrest blijkt dat *“Uw Raad erkent dat er, in Venezuela, “een harde repressie heerst tegen manifestanten en opposanten en dat er sprake is van arbitraire arrestaties, foltering en extrajudiciële executies”, dat in het kader van die repressie “burgers met een specifiek profiel - overheidskritische stemmen zoals politieke opposanten, mensenrechtenactivisten en journalisten, maar ook anderen met een minder gedetermineerd profiel” - worden geviséerd; dat “iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert”*”, gaat verzoekster eraan voorbij dat gelet op voorgaande de Raad geen geloof hecht aan verzoeksters voorgehouden politiek profiel, noch aan dat van haar familie.

2.4.17. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat uit de informatie in het administratief dossier en neergelegd bij het verzoekschrift blijkt dat er in Venezuela inderdaad sprake kan zijn van intimidatie en repressie van opposanten van de Venezolaanse regering, waaronder deze die opstapten tijdens de massabetogingen. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO *“Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social”* (OVCS) vinden er de laatste jaren duizenden betogingen plaats. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. Colectivos manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Voorts stelt deze COI dat Juan Guaidó verzwakt uit de mislukte staatsgreep komt: *“De aanhangers van Guaidó vallen na het falen van de opstand moeilijker te mobiliseren en velen ontvluchten het land. Dit dwingt Juan Guaidó ertoe in te zetten op een onderhandelde oplossing, temeer omdat zijn oppositiebeweging niet over een gewapende arm beschikt. Het slagen van de onderhandelingen voor een regimewissel hangt voor een groot stuk af van de positie die het leger en de veiligheidsdiensten innemen”. Anderzijds wordt ook opgemerkt dat “het optreden van de autoriteiten tegen oppositiepolitici na de poging tot staatsgreep op 30 april een paar dagen op zich liet wachten. Dit vormt mogelijk een aanwijzing dat de steun van het leger en van andere staatsinstellingen aan het Maduro- regime afkalft. Experts omschrijven de huidige situatie als “een catastrofale patstelling”, die de humanitaire noodsituatie in het land verergert”*.

2.4.18. Deze informatie geeft echter ook aan dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen geviséerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 22-28). Het recentere *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers die de manifestanten ondersteunen, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren en leerkrachten, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten (p. 7-8). *“Amnesty International”* stelt dat er in januari 2019 *“targeted executions”* plaatsvonden *“based on the profile of the victims”*, zijnde *“young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation*

in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media" ("Amnesty International (AI), *Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*" van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in "*COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019). De Raad merkt op dat nergens uit de informatie in het administratief dossier of bij het verzoekschrift neergelegd volgt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat de loutere deelname aan manifestaties, of het louter sympathiseren met de oppositie, zou leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster niet in het minst voldoet aan de aangehaalde profielen. Bovendien heeft verzoekster Venezuela met haar eigen paspoort op legale wijze verlaten, wat erop wijst dat zij niet actief werd gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten (zie paspoort verzoekster).

2.4.19. Tot slot dient er op gewezen dat verzoekster ook geen vrees koestert in verband met het profiel van haar dochter als journalist. Verzoekster heeft op geen enkel moment bij de DVZ, bij het CGVS of in haar verzoekschrift aangehaald dat zij een vrees koesterde in verband met de professionele activiteiten van haar dochter. Dit blijkt tevens nu verzoeksters dochter het huis reeds had verlaten op het moment dat de problemen bij de krant begonnen en verzoekster verklaarde dat ze na het vertrek van haar dochter uit Venezuela drie à vier weken lang telefoontjes gehad van mensen die haar zochten, maar verder tussen maart 2017 en maart 2019 geen problemen kende door haar dochters werk (notities, p. 16).

2.4.20. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van *post factum* verduidelijkingen en het formuleren van bouté beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.21. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, "[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

"[d]e [...] termen "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker", betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt "[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, *sub b*, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, *sub c*, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd" (*Ibid.*, § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), "*M'Bodj t. Belgische Staat*", C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU "moet

voortvloeien uit de gedragingen van derden" en dat "de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: "Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt".

Waar verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, dient worden hernomen dat niet wordt ontkend noch betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoekster geheel geen profiel van een opposante heeft. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster haar voorgehouden politieke vervolging niet heeft aangetoond en zij evenmin aannemelijk maakt zich met politiek te hebben ingelaten, laat staan een profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de boven geciteerde mensenrechtenrapporten ("*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*" van juli 2019, opgesteld door OHCHR, "*Amnesty International*" *Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*" van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in "*COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019).

Wat betreft de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stelt de Raad op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en toegevoegde COI vast dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist niet dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: "*De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*"

Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, wat niet kan blijken uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, "*F.G. e.a. / Sweden*", §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, "*J.K. e.a. / Sweden*", §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)". Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*" (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, "*NA. / The United Kingdom*", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "*F.H. v. Sweden*", § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, "*H.L.R. / France*", § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten.

Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partij stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de 'carnet de la patria'), of die buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan, zoals hoger aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Verzoekende partij was echter wel gehuisvest en leefde niet in armoede. De familie, echtgenoot en zoon van verzoekende partij, wonen nog in Venezuela. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar voormalige werkgever haar een vaste betrekking heeft aangeboden (notities, p. 18). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling dient te vrez. Integendeel, verzoekster haalt – uitgezonderd haar voorgehouden, doch ongeloofwaardig bevonden vrees geen werk meer te zullen vinden in Venezuela (zie *supra*) – noch bij de DVZ, noch bij het CGVS, noch in haar verzoekschrift enige socio-economische problemen aan.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm.

De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier en het verzoekschrift niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan. Haar loutere verwijzing in het verzoekschrift naar een krantenartikel waarin wordt vermeld dat Carabobo tot de vijf meest gewelddadige staten van Venezuela behoort, kan voorgaande beoordeling niet wijzigen. Het door verzoekster aangehaalde geweld kadert immers niet in een gewapend conflict.

2.6. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier,

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK